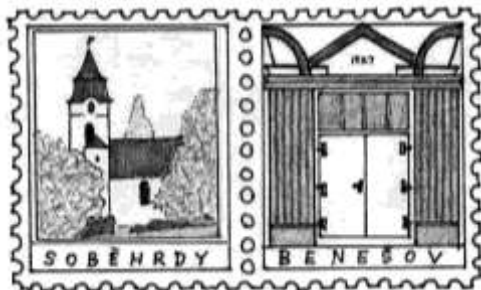

ČÍSLO 104 (3/2020)

ZÁŘÍ 2020

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

KÁZÁNÍ

1. čtení: Ex 16,2-4

2. čtení Ř 14,17-19

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete,...., píše apoštol Pavel do římského sboru. To my ale přece také víme. Máme se starat hlavně o duchovní hodnoty, ne hmotné. Kdo by čekal, že pocit životního štěstí nám zajistí dobré jídlo a pití? Možná jediné na chvíli. Rozmanitým a lákavým nabídkám konzumní společnosti přece odoláme.

Ale – na druhou stranu – vzpomeňme si, jak jednal Ježíš. Přicházeli za ním lidé z různých končin, někdy i vzdálených. V početných zástupech, čteme v evangeliích. Chtěli slyšet jeho promluvy, naslouchat mu, vidět ho na vlastní oči a čerpat z jeho slov poučení a povzbuzení do všedních dnů. A Ježíš k nim mluvil rád. Ale někdy mluvil o království Božím dokonce tak dlouho, že mezitím nastal večer a čas na večeři. Ale ti lidé zřejmě nepočítali s tím, že by se Ježíšovo kázání tak protáhlo a neměli s sebou dostatek jídla. Možná vůbec žádné. A poslouchat – i když krásná Ježíšova slova – s prázdným žaludkem, hladoví – to není tak úplně ono.

A v tu chvíli by jim mohl Ježíš říci: Ale milí přátelé, mluvím tady o Božím království – a to přece *není v tom, co jíte a pijete...* Jenže Ježíš takový vhodný okamžik nevyužije – naopak – on se

postará, aby každý dostal jíst. Podávají se ryby a chléb. Na každého se dostane. Nebo při svatbě v Káni Galilejské. Tam sice bylo jídla dost, zato došlo víno. Ani tam ale Ježíš nezačal kázat o duchovních potřebách člověka, ale víno zajistil.

A můžeme pokračovat dále: v evangeliích Ježíše často zastihneme na nějaké hostině. Sedí a kolem něho plno lidí. Někteří současníci Ježíše kritizovali: „Hle, milovník hodů a pitek“ (Lk 7,34). V porovnání s přísnými učiteli své doby si Ježíš opravdu celkem užíval. Nebo ta příhoda s celníkem Zacheem, kterému Ježíš hned při prvním setkání na rovinu řekne, že chce jít k němu na večeři. A Zacheus ho s radostí přijal. (Lk 19,5n). Při takových setkáních se určitě nepodával suchý chléb a voda. Stoly byly bohatě prostřené a všem bylo spolu dobře.

Uvažujme dále. Když nastaly Velikonoce, Pán Ježíš se vypravil do Jeruzaléma, aby tam se svými učedníky uspořádal sváteční večeři. *Řekl jim: „Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět.“* (Lk 22,15) A zase se sedí u stolu a zase se jí a pije. Ježíš sáhne po chlebu a po kalichu s vínem, vzdá za ně zvlášť díky a předá je svým učedníkům s jasným pokynem. Pokrm a nápoj se ve večeři Páně navěky stávají Ježíšovou památkou. Velice rychle se stanou součástí křesťanské bohoslužby.

Království Boží není v tom, co jíte a pijete... Ano, ale,... ono to bez jídla a pití jaksí nejde. První křesťané se scházeli k modlitbám a k lámání chleba. Tak jak je tomu učil Ježíš – společně se obraceli k Bohu a společně také jedli. Církev může být hrdá na svou péči o potřebné. Ještě předtím totiž, než si ustanovila vlastní hierarchii, vyčlenila zvláštní služebníky, diákoný, kteří rozdělovali příděly nemajetným vdovám. Zase se jedná o jídlo. A k tomu zní Kristovo blahoslavenství: *Blaze vám, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni* (Lk 6,21). Boží království prostě nemůže jídlo vynechat. Tak jak tedy Pavel myslel svá slova, že *království Boží není v tom, co jíte a pijete?* Jídlo a pití přece nejde ze života škrtnout!

Bez jídla a pití se zkrátka neobejdeme. Pořád se jimi musíme nějak zabývat. Řešit kdy, kde, co. Stejnými otázkami se zaobírali i mnozí Pavlovi současníci židovského původu. Co se smí jíst, kdy se smí jíst a kdy se jíst nesmí. S kým ano a s kým naopak ke stolu vůbec nechodit. Měli na to celou dopodrobna vypracovanou

nauku včetně zvláštních stravovacích předpisů: žádné vepřové, žádná krev, maso nesmí přijít do styku s mlékem atd. Do církevních sborů ale přicházeli i lidé nežidovského původu a ti měli také své pohanské zvyky a předpisy. A tito různorodí lidé se setkávali v jedné církvi a jejich představy na sebe zákonitě narážely. Různé skupiny měly různé rituály a různé obyčeje, které se snažily uplatnit. „Takhle je to správně! Bude po našem, neboť podle nás je to dobře, vy ostatní se mýlíte.“ Metoda parního válce. Převálcuji tě, abys nestál v cestě mně a mým představám.

Apoštol Pavel dobře znal tyhle nesrovnalosti kolem jídla, kvůli kterým ve sborech docházelo ke sporům a rozdělování. *Království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.* Naše společenství tady jako i každé jiné společenství v církvi se nemá zaseknout na nepodstatných věcech. Pro naše soužití jsou důležitější věci než pokrm a nápoj. Pavel je hned jmenuje: spravedlnost, pokoj a radost.

Na prvním místě stojí spravedlnost. Ať se nikomu nekrivdí. Ať pravda pronikne do našich vzájemných vztahů, ať zmizí klam a útlak. O to přece Ježíšovi šlo. Proto sedával u stolu s hříšníky, aby jim ukázal, kudy ven z jejich nepovedených a vinami obtížných životů. *Hleďte především Boží království a Boží spravedlnost a vše ostatní vám bude přidáno* (Mt 6,33), říká Ježíš.

Další na řadě je pokoj, mír. Ať skončí boje mezi lidmi. Ať spory, které mezi sebou máme, jsou urovnány. O to přeci Ježíšovi šlo. Hlásal odpuštění, aby lidé zneprátelení k sobě našli cestu. Výrazem smíření je společné jídlo, proto Ježíš chodil na hostiny – ne proto, aby se pořádně nacpal, ale aby se spolu s ním u jednoho stolu sešli ti lidé, kteří by se jinak nesešli.

A do třetice je řeč o radosti. Ať starosti aspoň na chvíli umlknou. Ať strach z budoucnosti ustoupí před nadějí a důvěrou. O to přeci Ježíšovi šlo, když s druhými jedl. Aby si lidé užili dobré Boží péče. Aby Stvořitele poznali jako laskavého Otce. Proto při večeři Páně podle Ježíšova vzoru pozvedáme svá srdce k modlitbě díky, protože máme radost ze všeho, co pro nás Bůh činí a co potvrdil Kristův kříž a pak prázdný hrob.

Spravedlnost, pokoj a radost se mezi křesťany nedějí jen tak sami od sebe. Spočívají v Duchu svatém. V duchu lásky a vzájemného

přijetí. V církvi díky Božimu Duchu vytváříme – nebo se o to alespoň snažíme – jinou atmosféru, než jaká panuje v okolním světě.

A teď se ještě vraťme k tomu jídlu a pití. Díky Pánu Kristu křesťané poznali, že atmosféra vstřícnosti se výborně projeví při společném stolování. Proto je součástí bohoslužby večere Páně. Proto církev pamatuje modlitbami, sbírkami i vlastnoruční pomocí na potřebné. Proto je hezké, když se u nás v kapli po bohoslužbách posadíme u kávy a čaje a něčeho dobrého k zakousnutí. Všimněte si – tam je mezi námi spravedlnost, pokoj a radost. Boží Duch mezi námi působí, a my jeho obnovné působení zažíváme právě u jídla.

Je třeba dodat, že v církevních dějinách jsme si my, křesťané, nedokázali správně srovnat hodnoty. Místo na Boží spravedlnost, pokoj a radost jsme se často upnuli k oněm podružným věcem. Řešilo se, v jaké řeči se má konat bohoslužba, kdo a jak má řídit církev, který panovník bude rozhodovat o víře poddaných. Co s obrazy, jak se má zpívat, jak modlit. Mnohdy řinčely i zbraně. Západ se hádal s východními církvemi, katolíci s evangelíky. Evangelíci mezi sebou navzájem. Mnohé jsme díky Bohu už překonali. Smutné ale je, že vlastně dodnes je kamenem sváru mezi církvemi jídlo a pití. Pořád se nemůžeme sejít v kostele u jednoho stolu a společně jíst jeden chléb a pít z jednoho kalicha na Ježíšovu slavnou památku. Najdeme si tolik důvodu, proč to nejde. Apoštol Pavel by nám k tomu asi řekl: *Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.*

Milé sestry, milí bratři, ještě dodám něco na závěr. Jíst a pít člověk musí. Lidé se vždy budou věnovat jídlu, pití a další spotřebě. I my to děláme. Pohoršování nad tím, jak je naše společnost konzumní, nestačí. My máme k jídlu a pití ještě něco dodat. Přidat něco navíc. A k tomu nás vede Duch svatý. Vede nás k tomu, abychom ve stejném Duchu jako Ježíš vnášeli do světa nový pohled. I v hmotném přebytku mnozí hladovějí. Jsou lační po duchovním občerstvení. A my máme na rozdávání. Kristus mezi námi vytváří své království, které spočívá *ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.* A s tím se už dá něco dobrého dělat. Amen.

Pavla Jandečková

Táborové setkání v Luhu u Čími 2020

Bude! Tábor bude! Padlo definitivní rozhodnutí hlavního vedení v půlce června. Popravdě jsme si ani jinou možnost nepřipouštěli, a to i s vědomím, že letos budeme muset domů posílat i obyčejné úpaly. Ale léto bez tábora, přehrady a společných chvil? Ne, to si nikdo z nás zkrátka nedovedl představit. A myslím, že určitě nejsem sama, komu letošní ročník přišel výjimečný.

Snad to bylo tím, že se děti i vedoucí nemohli dlouho setkat, snad tím, že nám chtěl Hospodin potvrdit správnost našeho rozhodnutí... Kdo ví - možná obojí. Faktem ale je, že už od samého začátku panovala na táboře báječná atmosféra. Při příjezdu si děti padaly do objetí a při první hře bez problémů našly své skupinkové vedoucí. Ti si pro ně na tento rok připravili příběh Saula. Děti si tak na vlastní kůži zažily, jaké to je, probudit se s nádory na obličejích, jež byly odplatou za vyprázdněnou Boží schránu, dále maskování před bojem, i jak správně hospodařit s dobyt看kem. Marek Hudec jako vždy připravil skvělou noční hru, při které dva týmy dětí soutěžily o to, který z nich dříve najde a obsadí větším počtem jedinců všechna stanoviště. Děti statečně bojovaly dlouho přes půlnoc, přičemž byly oba týmy postupně oslabovány o ospalce, kteří doslova usínali vedoucím v náručí.

Poslední den děti poznaly, že Bůh se na lidi dívá nikoliv očima, ale srdcem. V napínavém souboji kandidátů na krále tedy nevyhrál ten nejsilnější nebo nejchytřejší, ale ten, který vlastně mezi kandidáty oficiálně nebyl, zato ostatním v kritických chvílích ochotně pomohl.

Ani na okamžik nás neopustila dobrá nálada. Aby jo? Počasí nám celý týden přálo, a tak jsme si kromě her užili i spoustu vodních radovánek – a to ať už na platě, lodičkách, či na Staré Živohošti, kde jsme letos strávili mnohem delší dobu. A zapršelo jen jednou – přesně v okamžik, kdy skončila noční hra, a všichni jsme se sešli pod střechou. Ten týden zkrátka neměl chybu. Děcka – díky! ☺

Poslední večer jsme se všichni shodli, že jsme nikdy nezažili kratší tábor a nějak se nám nechtělo končit. Na druhou stranu nemůžu z pohledu jedné z hlavních vedoucích popřít tu obrovskou úlevu, když jsme v pátek odpoledne předali všechny ty skvělé, špinavé a především zdravé děti rodičům.

Na závěr bych ráda poděkovala všem, kteří se na táboře podíleli. Kromě skvělých vedoucích a praktikantů to byl i Pepík Bartošek – nehynoucí optimista a duchovní opora, kuchařky Vlasta, Maruška a Drahuška – strůjkyně spokojených žaludků i duší a Sam a Dana Hejzlarovi – srdeční lidé, kteří si opět nechali dobrovolně narušit tamní klid bandou dětí a dospělých.

V neposlední řadě děkuji vám – milí rodiče, že jste nám opět svěřili své poklady.

Těšíme se zase za rok! ☺

Káťa Slavíková, vedoucí

Soběhrdský evangelický farář na půl úvazku

část 3. – listopadový uragán

Hned jak jsem do Černilova nastoupil, nabídli mi, že mně koupí postel, abych měl kde přespávat. Řekl jsem, že postel nepotřebuju, ale ať koupí pingpongový stůl. Když chodím po vesnici, snáze pozvu někoho na faru si zahrát ping pong než do postele. Takže moje první známosti byly přes ping pong... Utvořili jsme takovou malou skupinku a začali se pravidelně scházet.

Do toho ale přišel pátek 17. listopadu 1989. Kolega, který byl na Národní třídě a schytl to, mi telefonoval, co se stalo, jak ho zmlátili a jaký to byl masakr. Tak jsem hned sedl a na neděli napsal kázání o vrazilích na trůně. To je takový pěkný příběh z Bible. Papežští uspořádají žranici, a aby jí dodali punc významnosti, pozvou si uznávaného proroka Izajáše, aby jejich hostině dodal lesk. Myslí si, že když mu dají najíst a napít, když ho odmění a usadí na významné místo po boku krále, že jim bude z vděčnosti pochlebovat, že pronese oslavný projev na panovníka a jeho družinu. Když po jídle pak přijde čas, aby prorok promluvil, vstane a do ztichlé hodovní síně řekne: Jste vrazi na trůnu, převrátili jste právo v bezpráví, zlikvidovali jste právní stát, ubližujete těm nejslabším atd. No, není divu, že prorok nakonec špatně dopadl. Na to jsem ale v tu chvíli nemyslel. V neděli jsem s velkým patosem pronesl toto kázání. Zkoprnělým lidem se nejspíš líbilo, nic takového asi nečekali a mě napadlo, že to bude moje labutí píseň v černilovském sboru a že jsem se tam tedy dlouho neudržel. Jenomže dopadlo to jinak. Když jsem prvně a naposledy viděl svého církevního tajemníka, což byl takový komunistický úředník, který

dozoroval (nesvéprávné?) faráře, už měl ze dveří odšroubovanou cedulku, seděl vevnitř a popíjel kafe se šéfem paxteriérů z Červeného Kostelce. Paxteriéri, tak se říkalo členům katolického spolku Pacem in teris (Mír na zemi), silně prorezimní organizace, kterou papež okamžitě po úspěšné sametové revoluci zrušil. Tak tam tak ti dva zbyteční mužové seděli, popíjeli kafe a jedli chlebičky. Ani mi jich nebylo líto...

Ale než to dospělo do tohoto bodu, proběhla ještě jedna klíčová demonstrace, kdy vůbec nebylo jasné, jak to dopadne. Ale dopadlo to dobře a bylo definitivně rozhodnuto. Ale o tom až příště.

Pepík Bartošek

Prázdninové pobyty na soběhrdské faře

V minulém čísle jsme uváděli fotku nových postelí, které jsme pořídili díky seniorátní finanční podpoře. Našich zlepšených ubytovacích možností využily během prázdnin dvě skupiny. První byla ze znojemského sboru s farářkou Martou Sedláčkovou, která má k Soběhrdům důvěrnější vztah. Původně měli asi Znojemští představu více výprav do okolí až i do Prahy, ale vzhledem k nedoporučovanému cestování hromadnou dopravou, a přítomnosti malých dětí, dělali procházky po okolí, koupali se v Sázavě v Čerčanech a především užívali vybavené kuchyně, všech pokojů, stolování na dvoře a zahrady. V pátek večer jsme s nimi pobe-
sedovali při opékání klobás na ohni.

Poslední dny prázdnin patřil náš areál lidem ze žižkovského sboru II, s farářkou Olgou Mrázkovou. Žižkovský sbor je s našim propojen přes manžele Bartoškovy. První den jejich pobytu byl završen koncertem, na který jsme byli také pozváni. A kdo přišel, nelitoval. Ženská pětičlenná sestava muzikantek, nazývající se „Hudební kroužek“ nás nakazila svým nadšením pro swing. Atmosféra byla úžasná. Hrály na dvoře, my jsme posedávali, popíjeli, povídali a do rytmu se pohupovali, děti běhaly kolem, to celé skoro dvě hodiny. Klobouk dolů nad tak bohatým repertoárem žen, které spolu hrají už léta jenom pro radost. Žižkovský pobyt končil nedělními bohoslužbami, při kterých kázala jejich nedávno nová farářka. Máme zprávy, že se jim u nás líbilo, užili se navzájem a ani se jim nechtělo domů. Tak doufáme, že dobré reference předají dalším.

MS

Výlet z Benešova na hrad a za pokladem

Pátého září (i když byla sobota) jsme si museli přivstat. U příležitosti začátku dalšího ročníku nedělní školy jsme uspořádali společný výlet k Sázavě. Těsně před osmou hodinou jsme vyrazili

nejdřív osobáčkem do Čerčan, a pak na Posázavský motorák, který nás dovezl do Ratají. Odtud jsme šli pěšky na Český Šternberk. Cestou jsme pro děti vymysleli různé hry a úkoly. Hledaly turistické značky, abychom šli správně, luštily tajenku, díky které se dozvěděly, kde je ukrytý poklad. Do Českého Šternberka jsme dorazili na oběd; po obědě se šlo dál. Poklad? I s vyluštěnou tajenkou

nebylo snadné ho najít. A to jsme ho měli přímo před očima (a někteří i v botách a za tričkem). Byla to výborná pramenitá voda, která slouží pocestným k uhašení žízně a osvěžení už více než 100 let. Dospělí čepovali vodu na zpáteční cestu, děti hrály hru. Kartičky napoví, co je pro člověka opravdu důležité pro život a co slouží pro radost. Stejně jako ostatní úkoly i tento děti splnily na jedničku, a proto se ještě mohly dozvědět, že studánka se jmenuje Katovka a také jaká pohádka se natáčela na místním hradě. Sladká odměna byla také. Potom jsme si ještě vyšlápli na hrad. Z nádvoří je krásný výhled na řeku – výhled, který stojí za to znovu a znovu. Uťapané výletníky odvezl do Benešova vlak. Vydarený den jsme zakončili táborákem na farské zahradě v Benešově, buřty, limonáda, kytara, nechtělo se nám domů... Co říct závěrem?

Celý den vyšel parádně! Počasí nám nadmíru přálo. Deset dospělých a čtrnáct dětí si výlet opravdu vychutnalo. Na táborák přišli ještě lidé, kteří nemohli na výlet. Děti byly naprosto úžasné a zasluhují velkou pochvalu. A já jsem si celý den moc užil a věřím, že jsem nebyl sám. Věřím, že brzy si nějaký výlet zopakujeme.

Jiří Šíma

Zveme Vás do benešovského sboru

pravidelné aktivity sboru:

biblické hodiny

úterý: Benešov, v 18.00 čtrnáctidenně, začínáme 15. 9.

Vlašim – podle dohody

čtvrtek: výuka náboženství – začínáme 17.9.

mladší děti 14:15-15:00

starší děti 15.10-15.55

bohoslužby

neděle:

ve Vlašimi 8.30 v azylovém domě, kromě 1. neděle v měsíci
v Benešově 10.00

první neděle v měsíci rodinné bohoslužby

zároveň nedělka pro děti

kavárnička a konfirmandi v jednání

přípravy na křest, konfirmaci, svatbu - podle dohody se s. farářkou

Plánovaný program akcí soběhrdského sboru na podzim (podle aktuálních možností):

2.- 4.10. víkendovka dětí

Vernisáž výstavy Ondřeje Balcara (termín bude domluven).

21.11. Dračka & Růžička – loutkové divadlo

29.11. koncert Mammás & mammás

6.12. Buchty a loutky - divadlo

Biblické hodiny: od září se budou konat na faře v sobotu
navečer, biblické v Ládvi budou projednány s Kovářovými

Setkání seniorů: budou od září po domluvě s René Hudcem

Bazar: Termín v jednání – pravděpodobně od 28. října až
31. října (termín bude upřesněn na plakátech)

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: Kateřina Frühbauerová;
tel: 731 177 145, e-mail: benesov@evangnet.cz, [www stránky: benesov.evangnet.cz](http://www.stranky.benesov.evangnet.cz).
Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel: Josef Bartošek;
tel: 604914582, e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, [www stránky:sobehrdy.evangnet.cz](http://www.stranky.sobehrdy.evangnet.cz).
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař, 603 830 938

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: farářka
Pavla Jandečková, , tel. 604 185 520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Matěj Opočenský
Číslo účtu: 0162121008 /0300

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské
Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr
Telefon: 608 066 406

E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. listopadu 2020

Soběhrdský bratr:
Vydává sbor ČCE v Benešově a
sbor ČCE v Soběhrdech